POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX

BROJ 11

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

STUDENI 1935 NOVEMBAR

Opći kalendar			Dominikanski kalendar	
P	1	Svi Sveti	1	**Blagdan Sviju Svetih[1])**
S	2	Dušni dan	2	**Spomen Sviju Vjernih Mrtvih[2])**
N	3	**21. po Duh.,** Hubert,	3	**I. Nedj. mj.[3])** Bl. Šimun Bal. Isp. (1319.)
P	4	Karlo Boromejski	4	
U	5	Emerik	5	Bl. Martin de Pores, Isp. (1639.)
S	6	Leonard	6	Bl. Jeronim i drug., b. i dr. Muč. (1861.)
Č	7	Engelbert (Anđelko)	7	Bl. Petar iz Rufije. Muč. (1365.)
P	8	Bogomir (Bogdan)	8	
S	9	Teodor (Božidar)	9	
N	10	**22. po Duh.,** Andrija	10	**II. Nedjelja mjeseca[4])**
P	11	Martin biskup	11	
U	12	Martin papa, Kunibert	12	Blagdan Sviju Svetih dominik. Reda.
S	13	Stanislav Kostka	13	Zaština sv. Tome nad kat. školama.
Č	14	Ivan Trogirski. Josafat	14	Bl. Ivan Liči. Isp. (1611.)
P	15	Albert Vel., Leopold isp.	15	**Sv. Albert Vel. b. Isp. i Nauč. (1280.)[5])**
S	16	Edmund	16	Bl. Lucija iz Narnija, Djev. (1544.)
N	17	**23. po Duh.,** Grgur čud.	17	**III. Nedjelja mjeseca[6])**
P	18	Roman, Adon, Eugen	18	
U	19	Elizabeta, Poncijan	19	
S	20	Feliks Val.	20	
Č	21	Prikaz. BDM, u hramu	21	Prikazanje bl. Djevice Marije.
P	22	Cecilija dj. muč.	22	
S	23	Klement p. m.	23	
N	24	**24. po D.,** Ivan od Križa	24	**Zadnja nedjelja mjeseca[7])**
P	25	Katarina dj. muč.	25	
U	26	Konrad, Ivan Berhmans	26	Bl. Jakov de Benefati. Isp. (1338.)
S	27	Virginije biskup	27	
Č	28	Sosten, uč. Pavlov	28	
P	29	Saturnin, Iluminata	29	
S	30	Andrija apostol	30	

[1]) Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[2]) Potpuni oprost koliko-puta, toliko-puta (toties-quoties), koji se može namijeniti samo dušama u čistilištu, za sve vjernike kolikogod puta pohode svoju župnu crkvu. Također potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice, ako danas ili jedan dan u osmini pohode crkvu Bratovštine.

[3]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[4]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[5]) Potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike, ako pohode dom. crkvu.

[6]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[7]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole triput sedmično.

GOSPINA KRUNICA

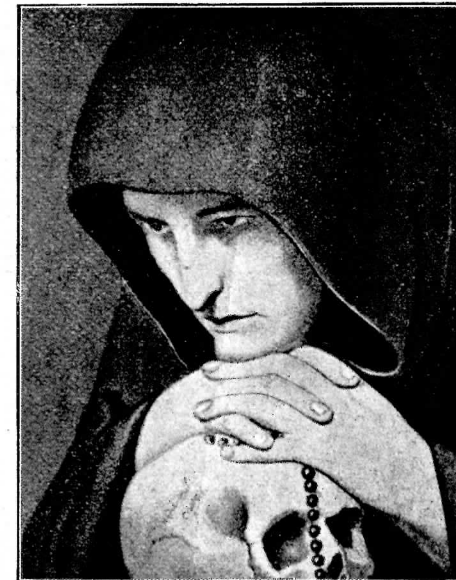
GOD. XIX. ZAGREB, STUDENI 1935. BROJ 11.

MI I ONI

Na granici dvaju svjetova stala je smrt... Stala je da razdijeli nas od njih... Nas žive od njih mrtvih.

No nije da nas smrt jedino dijeli. Ona nas i spaja.

Ona je rijeka koja plâče obalu i naše i njihove domovine. Ona je most na kojemu se mi i oni sretamo. Ona je napokon saznanje, u kojem

MISAO O SMRTI I O MRTVIMA

(Naslikao H. Lievenbergh)

shvaćamo da je naša sadašnjost njihova prošlost, a njihova sadašnjost naša budućnost.

A mnogo je njih tamo...

Kroz vjekove, kroz milenije išli su oni tamo. U masama! Svakog dana, svakog sata, svakog časa. A taj njihov hod nije prestao ni danas...

Zato, kolikogod mi mislili da je ovo par milijarda nas živih nešto golemo i neprebrojno, oni su ipak u većini. A nijesu u većini samo po broju, nego i po vrijednosti. Jer njihova domovina je konačna, a naša je izgnanstvo. Nad njihovim životom raskrilila se je sigurnost lijepe vječnosti, a nad našim još uvijek, ko Damoklov mač, visi znak pitanja i neizvjesnosti.

Ne mislim dakako ovdje na one, koji će u dan posljednji biti Sucu s lijeve, jer je o njima i Dante, taj nedostiživi pjesnik budućeg svijeta, svome drugu-pjesniku, vodeći ga kroz fantazijsku viziju budućeg života, rekao »Pogledaj ih samo i idi dalje«. Jer misao na njih i preveć je i mutna i bolna...

A ne ću se za čas zaustavljati ni na onima, kojima su čela ovjenčana vijencima pobjede. Pobjeda naime njihova i preveć je blistava i preveć svečana. Misao će se naša već od sebe k njima vinuti u jednom trenutku želje i potrebe...

Oni treći momentano privlače k sebi našu pažnju. I naše srce.

Jer novembar je. Zvono Dušnog Dana zvoni danas nekako neobično, drukčije. To zvono, koje je inače navijestilo tolike naše radosti; to zvono, koje se je skupa s nama veselilo u tolikim našim srećama; to zvono danas kao da plače... I kao da ne plače toliko radi njih, jer njihova je kob konačno ipak sretna, već kao da plače nad našom nezahvalnosti... Jer od onamo mi neprestano čujemo Jobov refren: »Smilujte se, smilujte se, prijatelji!« A mi smo ne samo prijatelji, nego smo sinovi, kćeri, ocevi, majke, braća, sestre, rođaci, rodice! A iznad svega kršćani vjernici, koji svagdano u Vjerovanju ponavljamo: »Vjerujem u život vječni«.

Sredimo dakle naše odnošaje s njima... Uspostavimo prekinute veze... Počnimo u ovom danu, Dušnom danu, koji se sav njihov; u ovom mjesecu, koji je napose za njih; pak nastavimo u svim budućim danima, koji su svi naši i njihovi; naši od njih za nas i njihovi od nas za njih. Općinstvo svetih! Ta lijepa i utješna riječ našeg Vjerovanja nek bude djelo!

I kad tako neizvjesnost nas boraca privežemo uz stalnost njih patnika, onda će ova sveta izmjena duhovnih utjeha koristiti i njima i nama. Sve dogod se i naša boračka i patnička čela ne ovjenčaju vijencima pobjednika. *L.*

Nagrada nas čeka!

(Misli uz blagdan Sviju Svetih)

Zemlja je za nas mjesto trpljenja i kušnje. Treba li možda za to dokaza? Pogotovu u današnje doba? Nipošto. To jasno vidimo sami na sebi i oko sebe. Iako je čovjek sebi mnogim izumima podložio prirodne sile te bi se reklo da ga sreća visoko nosi na svojim krilima, ipak bijeda je stisla svojim koštunjavim rukama mnoge i mnoge. Sirotinja i sestra joj silna nezaposlenost ne samo radništva nego i školovanih ljudi s dana u dan raste sve više. Jaz između bogatih i siromašnih postaje sve veći. Nezadovoljstvo se širi ne samo kod oskudnih, već naprotiv i kod onih za koje bi na prvi pogled rekli: tko sretniji od njih! Baš takvi koji obiluju u zemaljskim dobrima nemaju u srcu mira! Boje se za sigurnost zgrnutog blaga, a u isto vrijeme, ako se ne svladavaju, u njima neki crv ruje, muči ih, dok sve u njima viče: malo je, malo je, još nam treba! I naravno. Srce je ljudsko kao ponor bez dna koga ne može ništa ispuniti osim jedinoga Boga. Tko pak Boga ne priznaje, traži drugo čime bi srce ispunio, ali — bez uspjeha. Lijepo veli sv. Augustin: »Nemirno je srce naše dok ne otpočine u Tebi, Bože; za sebe si ga stvorio, Ti ga jedini možeš zadovoljiti«.

Poput lađice na nemirnom moru, život nam je ispunjen borbama i nevoljama. Jedino čvrsta vjera u buduću nagradu koju je Bog obećao svojim vjernima može nam pružiti pomoć i utjehu. Nitko drugi to ne može, a najmanje bezvjerci sa svojim bučnim, ali praznim doskočicama. Brzo će se ispuniti naše nade, jer je život kratak. Godine prolaze, tonu u vječnost i padaju u zaborav ,a druge iza njih nadolaze, da i njih sa svim događajima u njima brzo nestane sa zemaljske pozornice. Kratka je borba, nagrada je vječna. Zato, kad stavimo u teškim borbama života sebi za cilj da se vladamo kao dobri kršćani ustrpljivo i odano prema Bogu, možemo već unaprijed sebi čestitati uvjereni, ako ustrajemo do konca, da ćemo sretni biti. Svaki put, kad nam se srce u grudima stisne, a dušom se stanu izmjenjivati bolni osjećaji zbog neke teške boli koja nas je stigla, najbolje je da se sjetimo žalosnih otajstava. Tada pogledajmo u duhu na onog Isusa, koji je trpio više nego li svi mi zajedno, ali i na vječnu nagradu koju nam je time zaslužio. Sjetimo se prežalosne Majke Marije, koja je u času, kad joj se srce u grudima kidalo od boli, odana u volju Boga svoga stala neslomljivom odlučnošću pod križem Sina svoga, koji ju je domalo imao navijeke usrećiti u raju.

Velika je to radost, da ćemo iza kako predademo Bogu dušu, otpočinuti u blaženoj i beskonačnoj sreći. Prave i trajne radosti čovjek ne može ovdje naći. To čovjeka opominje i sama narav. Za razliku od nižih živih stvorova čovjek uspravno gleda ono Božje sunce, k nebu mu je pogled uprt u sreći i nesreći, a srce mu i duša govore: onamo je tvoj cilj. Gleda li taj čovjek divnu Božju prirodu oko sebe, sjeti li se svojih milih i dragih, koje ljubi svim srcem, i nehotice mu dolazi na pamet da će sve to jednom ostaviti.

Uviđa da mu ova zemlja nije prava domovina. Raj — to je domovina, to je vječna nagrada za sve nas bez razlike narodnosti, dobi, spola, sposobnosti i imanja. Svi smo mi ovdje samo putnici. Brzo, vrlo brzo ćemo otići odavle kao što su i naši djedovi i pradjedovi i tako redom natrag. Oni su umrli i mi ćemo! Bolna je to pomisao, jer se proti njoj buni naša slaba narav. Ipak pomisao na vječnu nagradu nadilazi sve druge osjećaje, a srcem se odanim Bogu prelijeva velika utjeha radi nade u sretnu budućnost. Za tom budućnošću treba da čeznemo, uzdišemo i Bogu se molimo. Tko ne haje za tako veliku sreću izlaže se pogibli da ju nikad ne postigne. Bog nas na to poziva, treba da ga svim srcem poslušamo i trsimo se dobrim životom postići ono na što nas zove.

Kad poslije života, provedena na slavu Božju, nadođe zadnji kucaj srca, kad sve ljudsko oko nas nestaje, kad gubimo sve što smo ljubili i revno čuvali, a smrt moćnom kosom neumoljivo prekine sve pa i najdublje usađene veze koje su nas vezivale sa dragim osobama, onda se sjetimo da je kucnuo naš sretni čas. Kad nam se duša vine Bogu da ga navijek posjeduje i gleda licem u lice, tada ćemo se upravo opajati milinom koja će nas obuzimati pri pogledu na izvor svake sreće i naslade — Boga našega.

»Gore srca!« čujemo svagdano u sv. Misi. Ovdje nam je samo prolazan boravak, gore je naša domovina. Onamo nas nagrada čeka!

D.

Krunica pobožnog Crnca

(Misijska zgoda.)

Na povratku sa pohoda svojih kršćanskih naselja, koja su se nalazila na obalama jezera Tanganika, o. Thomas sa svojom malom karavanom upravo je bio prekinuo put i htio da otpočine. Podigoše šator, iznesoše svoju zairu i stadoše da spremaju večeru. Kad su pojeli svoju siromašnu večeru — osušeno meso antilope — nosači otidoše u potragu za drvima da nalože u noći vatru i tako se obrane od zvijeri, koje običavaju navaljivati u tim predjelima. Poznato je naime da zvijeri imaju neki upravo panični strah od vatre, i to je veliko sredstvo obrane za onoga, koji je prisiljen da prođe noć u šumi i brani se od njihove navale. Najednom dođe pred oca misijonara neki nosač i reče mu:

— Oče, imam nešto da ti rečem.

— A što bi to bilo, Mihaele?

— Eto, na mjestu jučerašnjeg počinka zaboravio sam svoju krunicu i sad bih htio da idem i donesem je.

— Kako?! — odvrati o. Thomas — i ti bi imao snage i srčanosti da propješačiš 60 kilometara, koliko po prilici treba tamo i amo, i to u kraju, koji je ispunjen raznim zvijerima? A k tome uz rijeke, koje su napučene krokodilima, i to upravo u ovo noćno vrijeme sam, samcat. To zacijelo ne treba; jer ako si izgubio jednu krunicu, ja ću ti, kad dođemo u naše sjedište, pokloniti drugu.

— Oče — odgovori Mihael — ti dobro veliš, ali moraš znati da je to krunica moga krštenja. Primio sam ju tom prilikom i hoću da je sačuvam pod svaku cijenu.

— Ali, razmisli malo — nastavljao je misijonar — razmisli, da sutra moramo da prevalimo dug i mučan put.

Majko Božje Milosti, moli za nas! (Naslikao Sassoferrato)

— Oče, ti dobro veliš — još će jednom Mihael, kao čovjek koji si je nešto tvrdo utuvio u pamet, i ne misli se u tome dati razuvjeriti — ali ja hoću moju krunicu. Što se tiče umornosti, za mene to ne računa, a glede opasnosti, budi uvjeren, Gospa će me znati dobro braniti.

I trebalo je pustiti ga da ode.

Nadođe večer, i misijonar je već bio u brizi te je svaki čas dalekozorom promatrao obzorje, ne bi li ga negdje u daljini ugledao. No nije se vidjelo ništa. Kad su se sakupili nosači, misijonar s njima izmoli večernji anđeoski pozdrav i nadoda jednu Zdravu Mariju za

spas Mihaela. Malo zatim on stigne klonuo, ali sav ispunjen veseljem noseći o vratu svoju dragu krunicu. Malo se odmori i uze da pripovijeda sve što mu se na putu dogodilo.

— Oče — reče — sve je bilo dobro, nijedne neugodnosti od okrutnih životinja na putu, ali kad sam došao do mjesta našeg jučerašnjeg počinka, opazih nekoliko hijena, koje su se otimale o kosti antilope, koju smo tamo ubili, i koja nam je služila za večeru. Ali zar mišliš da sam se ja prestrašio? Ni u snu! Imao sam sobom neki kvrgasti kolac, kojim sam udarao pred čeljustima tih zvijeri. Da si vidio, oče, kako su mi se uklanjale i kako započeše bježati jedna amo, druga tamo, te ja tako dođoh do određenog mjesta i našavši moju krunicu objesih je o vrat i onda krenuh žurno natrag. Na povratku sam bio sigurniji, nijesam se bojao nikakve zvijeri, jer sam uza se imao Marijinu krunicu. I sada evo me ovdje na povratku čitava sa mojom krunicom. Zaista sam sretan što sam opet postigao ovu meni predragu uspomenu i dragocjeno blago!

Sinovske li nježnosti kod ovog siromašnog Crnca prema nama zajedničkoj Majci!

Knjiga za svakoga

Podnevno je sunce jednog zimskog dana zamamljivo vuklo ljude na ugodnu šetnju. Dva su se prijatelja već jutros dogovorila, da će odmah iza objeda na šetnju, i eto su održali riječi. Prvi je bio trgovac od kojih četrdeset godina, a drugi poštanski činovnik u penziji, nešto mlađi od njega.

— E, danas je dobro! — reče već iz daleka činovnik, kada je vidio, da ga prijatelj čeka na ugovorenom mjestu. Tako te hoću: riječ je riječ i treba je održati, a ne kao jučer, da sam htio . . .

— No što ćeš učiniti — upadne mu u riječ trgovac — kad nema u kući nikoga da me u dućanu zamijeni, onda moram ostati ja. Danas mi je ostala žena, a jučer je bila zaposlena.

Nakon takvoga pozdrava, uputili su se do izvan grada širokom i ravnom cestom, na kojoj je već bilo dosta svijeta. Počeli su jedan drugome govoriti razne novosti, što je koji čuo i vidio. Sunce je sve više života ulijevalo u njihove kosti. Oni su to osjećali te počeli govoriti u ugodnoj šetnji, o današnjem lijepom danu i ljepoti okoline, a onda se malo zaustave.

— Gledaj samo tamo gore — pokaže činovnik prema sjeveru. Samo onaj oblak visoko i oni mali dolje uz brdo, a inače sve vedro.

— Pa ono i jest lijepo — primjeti trgovac. Kako je samo lijep onaj veliki. Da sam pjesnik, imao bih što pjevati.

— Ha, ti pjesnik!? — nasmije mu se činovnik. — A da sam ja slikar? Sigurno bi se ljudima više sviđala moja slika nego tvoja pjesma. O, kad bi znao to naslikati!

— Hvaljen Isus i Marija — prekine ih dugim pozdravom redovnik, njihov prijatelj, koji je dolazio prema njima.

— O, vazda budi, velečasni — okrenu se odmah obojica i odvrate na pozdrav. — Odakle to Vi u ovaj sat; malo neobično — nadoda činovnik.

— A što ćete, kad zovu, treba ići. Došla je kći, da joj otac umire, da zove brzo mene, i ja trči tamo, a ne će on još ni do koji dan. Već sam cijeli sat kod njega.

— Ženske glave — malo će ljutito trgovac — poludile bi one i stotinu svećenika, a sve bez potrebe.

— Hvala Bogu. Bolje da sam se ja malo potrudio, nego da je čovjek otišao s ovog svijeta bez svetih sakramenata. Nego sam vas iz daleka vidio, kako gledate u nebo i nešto živo raspravljate. Šta bi to bilo, ako smijem znati?

— Gore ovaj oblak — pokaže malo veselim naglaskom činovnik. Gledajte, kako je lijep. I on kaže ,da bi volio pjesmom ono opisati, nego kistom, a ja obratno. Šta se vama čini?

Redovnik je pogledao na nebo. Tamo se je neopazice nad brdom dizao ogromni oblak. Glava mu je stršila u pučini nebeskog modrila prema suncu i svijetlila se poput snijega, a rubovi su se crvenjeli nekim osobitim rumenilom. Nije se čitav mogao vidjeti, jer mu se truplo, mnogo šire, gubilo iza brda. Bio je upravo lijep i veličanstven. Redovnik je gledao tu pojavu, a onda je pogledao one malene oblake, koji su se vrtoglavo verali uz brdo. Bili su nekako raskomadani, razvučeni, nijesu ni imali pravo obličje oblaka. Koji bi se za čas digao malo u zrak ,ali bi se odmah spustio i onda se i dalje vrtio kako bi koji povjetarac zapuhao. Bili su i nekako crni, ružni. Redovnik se zamisli za čas, a onda će okrećući se svakome od njih upitom:

— Pjesnik? Slikar? Ne, ni jedan ni drugi ne bi kazao što treba. Mislim da bi jedan dobar katolik, samo ako bolje promisli, o tome rekao nešto pravo i korisno. Onaj bih oblak usporedio s kršćaninom, koji se vjerno drži svojih vjerskih dužnosti, između kojih je prva ta, da bude u milosti Božjoj i da napreduje u savršenstvu. Gledajte kako je onaj oblak daleko od zemlje i, čini se, tako blizu sunca: tako je i kršćanin u milosti Božjoj uzdignut nad sve strasti i mane, koje čovjeka privezuju uz ovu zemlju. On još mora napredovati u krepostima, čime se sve više približuje Bogu, a to ga čini sve ljepšim i dostojanstvenijim, kako to sv. Augustin i sv. Toma Akvinski, pa i samo iskustvo, govore. A oni dolje oblačići što gmižu uz zemlju, to vam je prava slika onih kršćana, koji ne mare za svoje dužnosti, nego idu za svojim strastima i onda naravno da su uvijek uz ovu zemlju privezani; malo se kada dignu visoko na dostojanstvo čovjeka, a i kada se dignu odmah ih mala poteškoća baci dolje. I vi se ne bojite da će ovi mali oblaci zastrti nebo, ta gledajte samo ,kako ih svaki povjetarac goni kamo i kako hoće, ali se zato bojite onoga gore. Na isti način samo milost posvećujuća, koju dobivamo poslije sv. krštenja, u sv. ispovijedi, a umnožavamo u čestoj sv. Pričesti, drži nas visoko, čini nas jakima i stvara od nas prave značajeve, koji će na koncu uvijek biti pjobjednici. Evo vam primjera prvih kršćana, a i današnjih junačkih katolika po Meksiku, Španiji, Rusiji i drugim ne-

kojim zemljama. — Mislim, da bi tako rekao na ovaj prizor jedan vjernik, samo ako bolje pogleda. Vi sada možete to protegnuti i na druge stvari: nije zaludu priroda nazvana knjigom otvorenom i to za pismene i nepismene.

Tu je redovnik umuknuo. Njegova se dva prijatelja okrenu malo na stranu, a onda opet prama njemu zatvarajući nos: prolazile su uz njih dvije gospođe u bogatom odijelu, sa klobučićima na glavi, licem izgrđenim crvenim i bijelim praškom, a iza njih je ostajao oštar i omamljiv miris.

— Eto, na primjer — uhvati redovnik zgodu, da svoj govor svede i na tu stvar — nekoji i nekoje dali bi ne znam što, da bi postale lijepe, privlačive, dostojanstvenije, a ne znaju bijedne, da ih njihov život grdi. Neka se ispovijede, neka se Bogu približe, bolje će učiniti, nego razne masti, prašak, odijelo i tko vam sve znade što još.

— Ali bi onda, velečasni — prekine ga činovnik, okrećući se, da se uvjeri miriše li još onako nemilo — to značilo, da se mora ostaviti svoga dotadašnjeg života, a onda bi ljudi postali ponizniji, pak ne bi ni tražili ljepote i privlačnosti.

— E, to je upravo ona glavna poteškoća. No međutim, dok tako ne će da čine oni su zagrezli, jer nemaju ni zrna soli u glavi niti snage koliko ni vrabac, vrijedi sve ovo za nas, koji se nadamo, da smo u milosti Božjoj. Zapamtimo barem mi to, da što se više uzdižemo nad zemlju, to jest što se bolje ispovijedamo, češće pričešćujemo, što revnije vršimo naše kršćanske dužnosti, da smo — ne ljepši, jer nas te gluposti nemaju zanimati, nego da smo —to jači, to sličniji pravim ljudima, da smo bolji karakteri i na koncu, da ćemo u svim poteškoćama biti pobjednici.

Nastane mala stanka. Sunce je svejednako jako peklo, a jedan auto projuri brzo i zapraši svu cestu.

— Nu, taj auto — reći će redovnik zatvarajući usta. — A to sam sve ja učinio, što sam vas toliko zaustavio. Osim toga, ja sam prije podne otišao iz samostana, a to znači . . .

— Da vas objed još čeka — dopuni veselim naglaskom trgovac. Jest, upravo tako. Zato vam dobra šetnja! Hvaljen Isus!

— Vazda budi! — odvrate obojica. I hvala Vam na lijepoj pouci — nadoda činovnik malo glasnije, — a onda nastave svoju ugodnu šetnju, raspravljajući i uvjeravajući se ,kako je priroda uistinu knjiga za svakoga.

A.

Ni sv. Toma nije to razumio

Kad je sv. Toma Akvinski bio na samrti, nekoja se njegova subraća okupiše oko njega i upraviše mu ovo pitanje:

— Ti, koji si o svemu raspravljao s dubokom učenošću, reci, što si našao za najteže; što ostaje još uvijek nerastumačivo, mutno u tvojoj pameti?

A sv. Toma će na to:

— Nijesam nigda mogao, pa ni sada ne mogu shvatiti ovo: kako može čovjek da se uspava u smrtnom grijehu.

*Bog te ljubi. . .**

Bog te motri, tkogod ti bio.

On »te dozivlje tvojim imenom«

On te vidi i razumije tako dobro, kao što te je stvorio.

On zna dobro što je u tebi, sve tvoje osjećaje i tvoje najvlastitije misli, tvoje naklonosti i tvoje želje, tvoju snagu i tvoju slabost.

On te vidi u danima radosti i u danima stradanja.

On s tobom saosjeća u tvojim nadama i u tvojim napastima.

On se zanima za sve tvoje tjeskobe i tvoje uspomene; za zanose i za sva razočaranja tvoga duha.

On je izbrojio i vlasi na tvojoj glavi i svu visinu tvoga stasa.

On te zakriljuje rukama i podržava te.

On te podiže sa zemlje i opet polaže na nju.

On gleda tvoje lice nasmijano i zaplakano, zdravo i bolesno.

On motri tvoje lice tvoje ruke i tvoje noge.

On sluša tvoj glas, kucanje tvog srca pa i samo tvoje disanje.

Ti sama sebe ne ljubiš bolje nego te On ljubi.

Ti ne smiješ strepiti pred patnjom više nego On dopušta da stradaš; i ako On čini da se ona na tebe spusti, to je isto kao da bi je ti sam dozvao, kad bi bio pametan: zato da se ona kasnije okrene u neko veće dobro.

Ti nijesi samo njegov stvor (premda se On i za vrapce stara i žao mu je bilo tolikih životinja u Ninivama) — ti si čovjek, otkupljen i posvećen; njegov posinak, obdaren dioništvom one slave i onog blagoslova što se s Njega vječno spušta na sina jedinca.

Ti si odabran da budeš njegov, iznad Tvoje braće sa Istoka i sa Juga.

Ti si bio jedan od onih za koje je Krist prikazao Ocu svoju posljednju molitvu i na nju postavio pečat svoje dragocjene krvi.

Koja je misao kao ta, misao skoro prevelika za našu vjeru.

Newman.

* Na daleko je poznato ime znamenitog engleskog obraćenika i kasnije kardinala Newmana. Velik je on bio i kao čovjek i kao pisac. Ovaj divni odlomak jednog njegovog spisa najbolje nam tumači nježnost njegove duše i ljepotu srca djetinjski predana u ruke Providnosti.

Sv. Grgur Čudotvorac

(Blagdan 17. studenoga.)

Čudo! Ta riječ tek izgovorena namah privlači našu pažnju. Ona nas već po sebi prenosi u svijet vrhunaravnih misli i izvodi dubok dojam na cijelo naše biće. Jasno je onda, da se Bog čudom služi napose tada, kad treba da nevjerne ljudske duše budu privedene svijetlu Božje istine i toploti njegovog milosrđa. A čudo Bog izvodi ili neposredno ili putem stvorenja. Napose se u životopisima svetaca često susrećemo s čudesima. Međutim, ima jedan svetac već iz davne kršćanske starine, kojemu je i sam naziv došao od te riječi. To je znameniti crkveni otac sv. Grgur Čudotvorac.

Rođenje njegovo u pontskom gradu Neocezareji pada po prilici u god. 210. Roditelji su mu bili pogani, i milost Božja je u njegovoj ranoj dobi učinila da je upoznao laž poganstva i istinu kršćanstva. On se je glasu te Božje milosti spremno odazvao.

Imao je Grgur jednu sestru, koja je bila udata za visokog činovnika u glavnom tadašnjem gradu rimske palestinske pokrajine, Cezareji. Idući dakle ona tamo k svome suprugu, uze za suputnike dva svoja brata, Atenodora i našeg mladog Grgura, koji su imali nakanu da proslijede dalje u glasovito tadanje pravno sveučilište u današnjem gradu Bajrutu. No srećom došavši u Cezareju oni se upoznaše s glasovitim crkvenim piscem Origenom, koji je u tom gradu imao svoju školu i tako se tu zaustaviše da budu njegovi učenici.

Međutim kratko vrijeme tu proboravi Grgur. Bukne naime progonstvo proti kršćanima za cara Maksimina Tračanina, te Grgur zajedno sa svojim bratom i učiteljem Origenom bude prisiljen da bježi. Dospješe sve do Aleksandrije i tu Origen otvori novu školu u kojoj Grgur nastavi svoju izobrazbu. Tu je dapače on izveo prvo čudo da obrani svoju nevinost od neke crne objede, a za tim čudom su slijedila druga, po kojima mu je pridan časni naziv čudodvorca.

Kad je godine 238. smrću carevom prestala žestina progona, Origen se povrati u Cezareju, a njega je tamo slijedio njegov vjerni učenik Grgur. Tu je također završena vjerska pouka Grgureva i on od katekumena posta kršćanin primivši sveto krštenje. Sada je ujedno došao bolni čas rastanka Grgura od svoga učitelja, i sačuvan

nam je jedan dirljiv govor pun iskrenosti i zahvalnosti, što ga je javno održao Grgur rastavljajući se od svog dobrog učitelja. Međutim oni ni dalje nijesu prekinuli međusobne odnošaje. U jednom pismu upravljenom svome učeniku ovako njega upućuje Origen: »Služi se talentima, koje si primio od Gospodina na obranu Kristove vjere, i radi toga nastoj uvijek spojiti molitvu s učenjem.«

Grgur se ustrajno držao toga savjeta, toliko da se je glas o njegovoj kreposti i učenosti na daleko raširio. Dopre i do Fedima nadbiskupa u pokrajini Pontu, koji odluči da podigne Grgura na biskupsku čast i postavi za pastira u rodnom gradu Neocezareji. Ponizan kako je bio dugo se je otimao toj časti i toj odgovornosti, dapače i pobjegne radi toga u pustinju, no netom je uvidio u tome mig Božje volje, poslušno se pokori. Bilo je to god. 240.

Rodni grad radostan i sretan primi Grgura. Sa apostolskom revnosti on se dade na to da što savršenije ispuni svoju misiju. Neumoran je bio u navještanju Božje riječi, u djelima kršćanskog milosrđa i u poticanju svojih vjernika na što savršeniji kršćanski život. No radi česa se je osobito pronio glas o njemu, to su bila čudesa. Povjesničari su nam zabilježiti mnogo njegovih čudesa, a evo ih samo par:

Trebalo je graditi crkvu u Neocezareji. No prostor za nešto veću crkvu bio je premalen. Priječilo je naime neko brdo. Grgur provede svu noć u molitvi, i kad je bilo u jutro, toga brda nije bilo, nego na tom mjestu velik prostor više nego dovoljan za novu crkvu.

Dvoje braće žestoko se svađahu radi nekog jezera. Zaludu je Grgur iscrpio bio sva sredstva da ih izmiri. Uteče se zadnjemu molitvi. I jezero presuši, te tako otpade povod svađi.

Rjeka Likus, danas Kazalmak, prolazila je mimo zidova Neocezareje. Zimi bi se ona tako znala izliti, da bi sobom odnosila usjeve, stada, kuće, i tako u tugu bacala gradske stanovnike. Grgura gane tolika nevolja te pođe na obalu rijeke i zabode u zemlju svoj štap zapovjedivši vodi da nigda ne smije proći tu granicu. A to unaprijed i bude, dapače i Svečev štap naraste do golemog stabla.

No Grgur je bio također znamenit kršćanski crkveni pisac. Ima mnogo djela koja su nekoji htjeli da ih učine njegovima jedino zato, da se ta djela što više rašire. U tome su napose bili zanimivi krivovjerci, koji su htjeli da tim putem lakše prošire svoje zablude. Kao nesumnjivi spisi sv. Grgura Čudotvorca ostalo nam je pet djela u kojima se zrcali njegov dubok um i njegovo plemenito srce. Napose su njegovi spisi mnogo doprinijeli da se zapriječe krivovjerstva, koja su u to vrijeme tako bujala i da se u dušama što jače učvrsti prava vjera.

Godina smrti velikog čudotvorca nije sigurna. Svakako oko 270. godine. Vjerojatno 17. studenoga, kad ga Crkva i danas spominje. Imali su njegovi prijatelji namjeru da njegovo mrtvo tijelo sahrane zasebno na nekom počasnom mjestu. No Grgur to nije htio. »Poslije nego sam — odgovorio je on — vazda živio kao tuđin na zemlji, ja ne bih htio da taj naslov izgubim poslije smrti. Nijedno mjesto ne smije nositi ime Grgura. Jedini posjed, koji ja želim jest taj, koji me ne će nikako privezati uz zemlju«.

S. L.

Kroz suze i molitve...

Jučer sam primio neugodnu vijest... Robert se vjenčao... Zaprepastih se, kao seljak kad ugleda svoje polje uništeno od tuče. Sve su moje nade iščezle: činilo mi se da se iza mene sotone porugljivo smiju, a nebo da plače.

Kolike ga duše očekivahu... Jedna Misa manje na zemlji, jer on je morao biti svećenik; međutim on se je vjenčao...

Tvrdo je polje gdje je rastao. Ipak je rastao i trnje nije ugušilo mlade klice. Ja sam zamišljao, umišljao: ako on uzraste i ustraje u borbi sreća za duše. Ali plodovi su bili i previše mladi, a da se održe na vjetru.

Dobri pastir dozivlje svoje ovčice... (Beuronska umjetnost)

Bio je pobožan. Rođen u mjestu gdje svako dijete poslije prve pričesti služi u crkvi. I on je to činio 10 godina, a i kad se vraćao na praznike svaki dan je služio Misu i pričešćivao se.

Imao je apostolski duh. U gradu, gdje je učio, bio je pretsjednik katoličke mladeži. Za pobjedu katoličke misli borio se perom i riječju i željno očekivaše nove duše za katoličku ideju.

Bijaše povjerljiv prema svećeniku. U namjeri da jednog dana pije iz istog kaleža nije žalio muke ni truda. I poznam nekog starog i boležljivog svećenika, iscrpljenog od rada, koji se je tješio da će barem u posljednjim iznemoglim časovima službe imati svećenika, kojeg je on poučio i koji će primiti iz njegovih ruku ključ svetohraništa.

Međutim Robert se vjenčao... Zašto? Jednostavni razlog.

Njegova majka, koja često ide na Misu, učinila je sve da mu smalakšu krila za ovim velikim idealom. »Budi što hoćeš, ali svećenik ne...«

I Roberto se nije znao oprijeti. Kolebao je između dva puta. Na kraju jednog sakristija, hostija među njegovim prstima, zlatni kalež sa krvlju Isusovom; zatim smirene duše, otvorene oči zasljepljenima, utješeni bolesnici, rastvorena dječja usta pod bijelom koprenom. Svećenstvo, Krist, blaženstvo, Golgota...

Na kraju drugog — obiteljsko gnijezdo...

Da ne ražalosti svoju majku, Robert se odluči na ovaj zadnji put. I tako će njegov život biti miran...

Svako jutro u 8 sati bio je u svom uredu... Svaku subotu proboravi kući... Stanuje na trećem katu. Njegova ga je žena štovala, a da ga nije upoznala: jer ona ne bijaše za njega. Različit odgoj, različit ukus... Nijesu se razumijevali.

— —

Čini mi se, stojeći preko prozora, da netko plače i da se guši u plaču. Njegov je san plač.

Noćni plač znači da netko umire... Tako narod vjeruje. Umiru duše, koje je netko mogao i morao spasiti...

— —

Želim, dragi prijatelju, da te ovaj plač ne budi iza sna. Spavaj slatko, Roberte! Zar si ti svećenik? Zar na tebe spadaju duše? Nije ništa: spavaj; to ti se pričinja u snu... ništa drugo... Ovo su duše koje plaču i umiru; ništa drugo. Spavaj mirno... *B. P.*

Gospina crkvica na brijegu

Sunčani sjaj se kroz granje lije,
Zlaćanim praškom zidove zlati,
Crvena ruža sanjivo cvati,
A bršljan zelene vijence vije.

Sa brijega strši crkvica mala,
Pusta je, vitko uvis se diže,
Pogled joj blago okolo siže,
Krasota neba nad njom je stala.

Crkvica to je drage nam Gospe,
Angelus sveti glas joj najavlja,
Dok je sa prošnjom milo pozdravlja:
Neka nam duše milošću pospe!

*

Sutonski mir je. Kroz noć se čuje:
Božanska, rajska presveta Mati
Blagoslov s neba spremna je dati,
Krunicom tko Je ustrajno štuje!

Barica Bučarić,
kruničarka, Jakuševac.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Boravak franjevačkog generala u našoj domovini. Skoro kroz cijeli mjesec rujan boravio je u našoj domovini franjevački general preč. o. Leonard M. Bello, obilazeći svoju subraću u brojnim samostanima po hrvatskim krajevima. Svuda mu je bio priređen veličanstven i iskren doček, te se je tako na svoje oči mogao uvjeriti o odanosti našeg naroda katoličkoj Crkvi i Svetom Ocu, a ujedno o zahvalnosti koju taj narod goji prema franjevcima koji su mu u nekojim našim pokrajinama u najtežim vremenima sačuvali i vjeru i narodnost. Za boravka franjevačkog generala u Zagrebu bio je ujedno organizovan kongres slavenskih franjevačkih naučnika, koji su se na tom kongresu napose bavili naukom Duns Skota i tražili putove po kojima bi se ta nauka što više proširila.

Otkriće spomenika učenjaku don Frani Buliću. Tek što se je navršila godina dana od smrti ovog velikog hrvatskog i katoličkog učenjaka, ostvareno je otkriće njegovog spomenika u Zagrebu. Bilo je to 15. rujna ove godine, a glavnu zaslugu za to ima patriotsko udruženje »Hrvatska Žena«, koje je dalo inicijativu i preuzelo sakupljanje priloga. Tog je dana bila u Zagrebu lijepa slava i vjerska i domovinska.

Stogodišnjica požeškog nadbiskupskog kolegija. Dne 10. listopada navršilo se je ravno 100 godina da su primljeni prvi djaci u požeški kolegij. Bilo je to za zagrebačkog biskupa Aleksandra Alagovića, kojega i ide glavna zasluga da je do toga došlo. Kroz ovih 100 godina kroz taj zavod prošle su cijele legije učenika, koji su se poslije u životu istakli na raznim poljima nauke i života i time proslavili i vjeru i domovinu davši tako ujedno bjelodan dokaz da odgoj pod crkvenom i svećeničkom direktivom donosi uvije najbolje plodove.

Zanimivo i utješljivo krštenje. Nedavno je bivši ministar predsjednik u Kini, koji je poslije u Belgiji stupio u benediktinski Red Lu Čeng Čang, pakrstio kineskog diplomatu Liu Fu Čanga, koji je negda bio njegov državni tajnik. Žena i kćerka novopokrštenog već su prije postale katolikinje. Kod prve sv. Pričesti novopokrštenog pristupile su zajedno s njime sv. Pričesti njegova žena s kćerkom.

Obraćenje kanadskog komuniste. Komunista iz Montreala u Kanadi, koji se je inače toliko isticao u redovima svojih pristaša, nedavno je prešao na katoličku vjeru. Interesantno je što je njega kao obraćenika jednoj velikoj skupštini u Kanadi predstavio franjevac o. Albert Pilon, koji je negda s njime vodio duge rasprave i prepirke o vjerskim pitanjima. Divni su putevi Božje Providnosti!

Talijanski duhovnici Kat. Akcije kod Svetog Oca. Pri završetku sedmice, što ju je vodstvo talijanske ženske Kat. Akcije održalo u Rimu bila su 44 duhovnika u audijenciji kod Svetog Oca. Sveti Otac je dao duhovnicima dragocjenih uputa za uspješan rad, a napose je naglasio da će Kat. Akcija biti takva, kakvom će je učiniti duhovnici. Zato da duhovnici sami imaju da pokazuju što veće plodove nadnaravnog života milosti i svetosti.

Istočne crkve i prijelaz na katolicizam. U god. 1924. veoma je veliki broj istočnih raskolnika prešao na katoličku vjeru. Iz same jakobitske crkve u Indiji prešlo ih je 8000, a iz nekojih drugih istočnih crkava još 17000 .

Katolički uspjesi u Engleskoj. Prema podacima posljednjeg izvještaja »Catholic Directory« u Engleskoj je prošle godine uslijedilo 12.100 prijelaza na katolicizam. Kroz posljednjih šest godina, broj se penje do 120.000. Ovi uspjesi su napose u vezi sa oksfordskim pokretom, koji se sve više širi noseći nove plodove.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

POSVETA DJEVOJAČKOG KRUNIČARSKOG BARJAKA U MAKSIMIRU

Kao što i drugih godina tako i ove godine proslavljen je najsvečanije blagdan presv. Krunice u Zagrebu, u Maksimiru, u prvu nedjelju listopadsku dne 6. X. Ove godine spomenuta svečanost je bila uvećana posebno i na taj način, što je istog dana bio posvećen društveni kruničarski barjak djevojačkog društva u Maksimiru. Samo društvo istom je nedavno osnovano (dne 3. III. ove god.), a ipak samoprijegornim radom društvenih članica i prijatelja društva moglo se u tako kratkom roku, doći do nabave i posvete društvenog barjaka, koji je zaista divno izrađen. Za to pripada najveća zasluga u prvom redu pretsjednici društva gdici Ljubici Butković, koja nije žalila ni truda ni vremena oko izradbe barjaka. Svečanost spomenute proslave spomenut ćemo samo u kratko.

Rečenog dana pristupile su članice društva na svetu Ispovijed i Pričest, izmolivši pod svetom Misom molitvu svete Krunice. Iza svete Mise bio je održan kratki društveni sastanak. Poslije podne u 3 sata slijedila je na Kažotićevom trgu pred crkvom posveta barjaka, kome je kumovala gđa Ljudmila Budimir. Posvetu je uz asistencije obavio uz prigodni govor presvij. g. dr. Lovro Radičević, lektor prvostolnoga Kaptola zagrebačkoga. Poslije posvete slijedili su pozdravni govori i kićenje barjaka od strane zastupnica mladih kruničarki i gospojinskog kruničarskog društva u Maksimiru.

Usto je vojnička glazba pod ravnanjem višeg vojnog kapelnika, majora g. Dragutina Šmida otsvirala kruničarsku himnu. Tim je ova proslava bila zaključena.

Na procesiji, koja se iza toga razvila po okolnim ulicama uz golemo učešće naroda, bila je po prvi put nošena od članica njihova novoposvećena zastava.

Čestitamo ovom našem najnovijem kruničarskom društvu u Maksimiru na njihovoj slavi i prosimo im od njihove zaštitnice, Kraljice presv. Krunice, što veći napredak u duhovnom pogledu.

AKCIJA
ZA OSNUTAK KRUNIČARSKE GLAZBE KATOLIČKE AKCIJE U ZAGREBU (MAKSIMIR)

APEL NA LJUDE DOBRA SRCA!

Vodstvo centralnih kruničarskih društava kod časnih otaca dominikanaca u Maksimiru uvidjelo je, da je uz upotrebu redovitih srestava za duhovno izgrađivanje njegovih članova potrebno u današnje doba još nešto što će ne samo njih, nego i druge snažnije oduševljavati za nepokolebljivo i ustrajno stupanje putem dobra u ovom donedavno gotovo posve zapuštenom istočnom kraju grada Zagreba u Maksimiru. Zato se došlo do zaključka da bi trebalo osnovati vlastitu glazbu za ovaj dio grada pod nazivom: Kruničarska glazba Katoličke Akcije koja bi u prvom redu služila za uzveličanje vjerske ideje kod procesija i drugih katoličkih manifestacija, a osim toga promicala bi kruničarsku i narodnu svijest prigodom raznih priredaba. No, da se uzmogne doći do takove glazbe nužna je najprije nabava glazbala. Ali kako? Sami nismo nikako u stanju, da do toga dođemo, pa zato nam je potrebna prijateljska pomoć dobrih ljudi. Među takove ubrajamo i Vas. Stoga nemojte odbiti našu skromnu molbu, kojom se obraćamo na Vaše plemenito srce, te nam prema svojoj mogućnosti pružite svoju pomoć. Molimo Vas, da nastojite kod svojih prijatelja poraditi, da i oni nešto pridonesu ovoj svrsi. Složimo se svi naši za našu stvar!

I najmanji doprinos će nam dobro doći za pomenutu svrhu. A tko može pridonijeti veći dar bit će njegov darežljivi čin vrijedniji pohvale, a nas će zadužiti to većom zahvalnošću.

Za sve naše dobročinitelje biti će otslužena sv. Misa u svetištu presvete Krunice u Maksimiru.

Doprinose molimo poslati ili preko našeg čeka ili na adresu: Vodstvo kruničarskih društava, Zagreb, Maksimir, Kažotićev trg 4.

ZA VODSTVO KRUNIČARSKIH DRUŠTAVA:

MANCE DAVOR, stud. O. JORDAN VICULIN dominikanac.

NAŠI DOPISI

Volavje. Crkveno pjevačko kruničarsko društvo »Slavulj«. Naše pjevačko društvo osnovano je 8. kolovoza 1932., pod imenom »Crkveno pjevačko društvo »Slavulj«, pod zaštitnicom sv. Cecilijom, sa nastojanjem našeg mnogo štovanog preč. gosp. župnika Ivana Samboleka, kao pokrovitelja ovog društva i koji nam je ujedno i pravila složio, kojih se mi točno držimo.

Sa našim zborom ravna naš domaći sin mladobudni mladić od 16 godina gosp. Leopold Juriček, koji je prije tri godine izučio orguljanje kod hvalevrednog veleč. gosp. Josipa Posleka župnika, još za onda u Generalskom Stolu.

Naše društvo hvala Bogu lijepo napreduje uz mladog zborovođu. Imademo mješoviti zbor oko 25 članova, koji lijepo pjeva četveroglasne crkvene pjesme, kao i više narodnih pjesama. Imademo i svoj podmladak, koji se vježba u notama i pjevanju.

Kako su kod nas bile sv. misije od 13.—20. XI. 1932. koje su držali misionari Dominikanci O. O. Jordan Viculin i Lujo Matijaca, osnovana je kod nas Bratovština sv. Krunice i Imena Isusova, u koje se je odmah upisalo i naše pjev. društvo.

Godine 1933., 1. listopada, bilo je naše društvo, kao i više naroda iz našeg sela i okolice, na proslavi i proštenju u Zagrebu kod o. o. Dominikanaca, pod vodstvom našeg preč. gosp. župnika Ivana Samboleka, koji nam je tamo odslužio pjevanu sv. Misu.

Naše društvo je načinilo ove godine dva izleta, jedan u Ozalj, grad naših slavnih junaka Zrinjskih Frankopana, a drugi u Samobor, i opet pod vodstvom našeg preč. gosp. župnika, koji nam je na oba izleta dao pjevanu sv. Misu.

Na Malu Gospu 8. ovog mjeseca ove godine, posjetio je naše mjesto O. Jordan Viculin, koji je imao i prekrasnu propovijed, jer taj dan imademo kod nas proštenje, a napose je posjetio naše pjev. društvo.

Crkveno pjevačko kruničarsko društvo „Slavulj" u Volavju

Dao Bog, po zagovoru sv. Krunice, da i dalje ovako lijepo može napredovati naše društvo svima na veselje i zadovoljstvo, a Bogu na čast i Majci Božjoj.

Odbor.

SPLIT. Proslava blagdana Gospe od Rozarija. Blagdan se je svečano proslavio u crkvi matici bratovština presv. Rozarija. Uoči blagdana koncertirala ej Željezničarska glazba pred crkvom, dok je crkva bila rasvijetljena električnim svijetlom.

Čitav dan je crkva bila dupkom puna — iako nije još potpuno uređena — a pod svečanom Misom pjevao je pjevački muški zbor crkve sv. Dominika. U podne je bila izmoljena »Molbenica Gospi od Rozarija«, a crkva nije mogla sve pobožnike ni primiti te su mnogi i pred crkvom stajali. Poslije podne uputila se svečana procesija, kojoj je prisustvovalo ogromno mnoštvo svijeta, a vodio je procesiju preuzv. biskup. Iza procesije slijedile su pjevane litanije i »Divnoj dakle«, koje je otpjevao mješ. pjevački zbor iste crkve te je sa blagoslovom završila ova svečanost. I ovom prigodom opazilo se, da je nužno dovršiti i potpuno urediti crkvu-maticu, a do čitatelja je, da pomognu.

SUŠAK—DRAGA. Posveta barjaka Omladinske bratovštine Žive Krunice. Nedjelja, 22. septembra 1935. bit će u historiji našeg društva vrlo značajan dan,

jer se tog dana obavila posveta našeg barjaka, koji su nam divno izradile časne sestre Dominikanke u Zagrebu, na čemu im ponovno najljepše zahvaljujemo.

Dan prije posvete bili smo zaposleni svi oko kićenja crkve i oko razmatranja i pretresanja svojih duša, jer smo se ispovijedili da dočekamo i proslavimo sutrašnji god čista srca i duše. Nedjelja, 22. septembar, svanula je prekrasna, topla i sunčana. Mi smo se svi čili, svježi, čistih duša i vesela srca sakupili sa kumom našeg barjaka, gospođom Emilijom Martinović u našim društvenim prostorijama, gdje smo dočekali braću Križare sa Trsata, koji su se odazvali našem pozivu i došli pod vodstvom svog predsjednika brata Emila Kraljića. Tada smo svi zajedno krenuli u crkvu na sv. Misu, koju je služio naš upravitelj vlč. g. Vjenceslav Potočnjak te nam je na propovijedi održao snažan i pobudan govor istaknuvši važnost i značaj barjaka za jedno katoličko društvo i pozvao nas je da pod tim barjakom krenemo neustrašivo i složno u borbu proti sviju koji nisu s Kristom. Pod jakim dojmom tih riječi pristupili smo svi stolu Gospodnjem. Lijepa i potresna slika je to bila, koja je mnogima izazvala suze na oči. Vidio si tu lijepu četu muške i ženske omladine kako smjelo, vedra i vesela čela, ne bojeći se nikakvih ljudskih obzira pristupa k žrtveniku Božjemu da primi u sebe Krista od koga će dobiti nove snage i elana za dalnji rad na rekristijanizaciji i duševnom preporodu našeg mjesta.

Pod sv. misom pjevao je ženski draški zbor pod ravnanjem učitelja gosp. Oskara Velfla. Sestra Marica Rupčić otpjevala je neke pjesme solo, poznatim svojim čistim i dinamičkim sopranom.

Poslije sv. mise obavio je naš upravitelj sam obred posvete barjaka. Kuma barjaka bila je blagonaklonošću gospođa Emilija Martinović, naša podupirajuća članica, koja naše društvo u svakoj prigodi potpomaže i moralno i materijalno, na čemu joj se i tom zgodom toplo zahvaljujemo.

Iza posvete barjaka održali smo svečani sastanak u društvenim prostorijama. Na sastanku je govorio brat Emil Kraljić o zadaći katolika-svjetovnjaka u današnje doba dekristijanizacije. Zatim je tajnica sestra Dušanka Margan pročitala poslanicu našeg osnivača, misionara vlč. oca Jordana Viculina, neumornog radnika na polju spasavanja duša.

U toj poslanici piše nam otac Jordan kako nam mora biti svet taj barjak, simbol naših ideja, naš program, na kome je izvezen emblem Križa i Marijine Krunice. S tim svetim znakom — poručuje nam — imamo krenuti po Mariji zacrtanoj nam sigurnoj stazi, kojom nećemo nikada zalutati, a taj put, ta staza je: Po Mariji k Isusu, tj. po Marijinoj Krunici k Isusu!

Na koncu poslanice nam otac Jordan čestita današnji god i pozivlje nas da budemo pravi vitezovi Marijini, a **biti Marijin vitez znači slijediti Njezine odlike i braniti Njezinu čast; znači nikad se ne odijeliti po grijehu od Nje i od Isusa; znači ukratko: ići za Njezinim pozivom k nebu.**

Pod našim novoposvećenim barjakom krenut ćemo sada novim elanom, novom snagom i mladenačkim poletom, zanosom i oduševljenjem pod jakom Marijinom zaštitom teškom stazom do ostvarenja našeg cilja. **Počeli smo s Marijom, tom Zvijezdom Danicom ljudskog roda, Njezinim putokazom stupamo, Njezini smo i Njezinim hoćemo biti.** Zato kličemo iz dubine svojih duša svima odvažno, smjelo i s ponosom: **Marijini smo vitezovi!**

† Mir Božji! **Banko Viktor**

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DAROVI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU

Din 740.—: Bratovština sv. Krunice Pleterje.

Din 100.—: Lukanović Zorka, Agić Emilija, Hollinger Janko, Gvozdanović Vilma, dr. A. Stepinac, dr. Drag. Hren.

Din 60.—: Nikolić Ema (sakupila).

Din 50.—: Mamužić Salamon, Kovačić Marija.

Din 40.—: Braća Novaković.

Din 20.—: Stošić Danica, N. N., Pellegeg Karolina, Bratulić Terezija, obitelj Štromar, Bakrač Gizela, Hangi Mila, dr. Beluhan, Černelić Dragica, Župčić Martin, Massan Zora, Vilković M.

Din 10.—: Bratulić Terezija, dr. M. Beluhan, A. Štromar, Gass Franc. Rožman Katica, Tairović Milica, Čabrajec Margareta, Ratkajec Dragica, Tomek Ljubica, Šklebar M. (sakupila), Bučak Anka, Fröhlich Antuna, N. N., N. N.

Din 5.—: Kovačić A., Reven A., Zimmer J.

1 austr. forint N. N.

Suvišak od Zlatne Krunice Din 70.—.

Lijepi Marijin i naš kruničarski mjesec listopad dao je sigurno mnogima pobude da se sjete ovog velikog djela, koje podižemo na slavu Božju i na čast Marijinu. Mi se nadamo, da će naši dobri pomagači staviti i dalje u djelo plemenite odluke, koje su tom prilikom stvorili. I nadamo se da u provađanju u djelo tih odluka ne će sustati, nego da će nastojati da i dalje za ovo veliko djelo učine što više prema svojim mogućnostima. Nebeska Kraljica ne će zaboraviti na njihove žrtve, nego će ih obilno nagraditi i duhovnim i tjelesnim dobrima.

U tome smislu naprijed ka plemenitom cilju i već unaprijed svima: Bog platio!

DOMINIKANSKI SAMOSTAN I ODBOR ZA GRADNJU.

AKCIJA
ZA PROŠIRENJE CRKVE-MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA U SPLITU

»Pobožno Društvo« presv. Rozarija primilo je nadalje slijedeće milodare, koje su poslali:

Po 1.000 Din: N. N. na čast sv. Terezije; L. P. na čast Gospe od Rozarija. I. Bojanić Din 475; A. Jeličić sakupila Din 203; N. N. u zahvalu za primljenu milost Din 150; čč. ss. sv. Križa, Vinkovci, sakupile Din 108; Petar Herceg sakupio Din 150.

Po Din 200: N. B., N. N.

Po Din 100: Marin Deminić; S. Anžić; I. Tantalja; A. Gentilizza; L. Palavršić; Š. Žarkov sakupila Din 100; N. N.

Po Din 50: Obitelj Bracanović; J. M. na čast sv. Dominika za primljenu milost; N. N.; I. Ladić sakupio Din 50; Vj. Katalinić; Vj. K.; M. Brajević; N. N.; M. Ivanišević; N. N.; S. K.; M. Kesić; J. Gotovac; B. Miotto; K. Gojur.

Po Din 40: M. Dujmović; N. N.; I. Milišić; B. Miolin sakupila; B. Jurin sakupila.

Po Din 20: M. Kaftanić; N. Koceić na čast sv. Terezije; Vj. Laneve; J. Ivančević; T. Šrenk; M. Lozić; K. Hagendorfer; Don D. Pavlov; F. Kružičević; Grabovac; S. Prpić; K. Borozan; M. Ivanišević; Š. Čović; I. Košćina; M. Bužančić.

Po Din 10: J. Metličić; T. Lete; J. Pujizina; V. Dorić; J. Vukić; M. Vidović; A. Kosta; K. Cukrov; A. Martinis; A. Jelavić; E. Nouveiller; M. Hribar; M. Peršić; A. Vrdoljak; I. Zuliani; I. Penović; D. Bartulica; A. Cukrov; tvrtka »Peko«; M. Veljača.

Svim plemenitim darovateljima hvala, a mila Gospa od Rozarija neka obilno odvrati i na ovom i na drugom svijetu. Mnogi, videći da ne radimo ništa, a zgotovili crkvu nijesmo, dragovoljno su se obvezali svoj milodar mjesečno doprinositi. I ovim putem izričemo im harnost; a drugi neka se ugledaju u njih, te nas pomognu, eda što prije nastavimo radnjom i tako da dođemo do kraja. Svi oni, koji bi tako htjeli da nam mjesečno šalju svoj milodar, neka nam se jave, pak ćemo im poslati naš ček, da im olakšamo šiljanje. Svaki milodar i svaki dar u zlatu i srebru za zlatnu Gospinu krunu, šalju se na:

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« (dominikanski samostan)
Split, Hrvojeva 2.

OSNIVANJE KRUNIČARSKE GLAZBE U ZAGREBU

U ovom broju glasnika donosimo proglas u vezi s osnivanjem spomenute glazbe. Molimo naše prijatelje da prema svojoj mogućnosti dođu ususret našoj molbi i da nas pomognu svojim obolom. Već su nam počeli stizavati prvi doprinosi od onih, koji su saznali za ovu našu akciju, koja će, nadamo se, uvelike doprinijeti da se naš mladi kruničarski pokret što više utvrdi i proširi u narodu, na slavu i čast Kraljice presv. Krunice.

Doprinose s oznakom: za kruničarsku glazbu molimo slati na niže označenu adresu. U tu svrhu možete se poslužiti našim priloženim čekom.

Majka Marija, Kraljica presv. Krunice, stostruko Vam naplatila.

Vodstvo kruničarskih društava,
Zagreb, Maksimir, Kažotićev trg 4.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti. — Bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . . . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** - Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. — Otmjen sadržaj i oprema . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246 . D 50

Fr. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki,** život novog sveca dominikanskog Reda . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine** D 3

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** D 5

D. V. Mut: **Naprijed za križem!** D 5

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava
Dominikanske naklade „ISTINA"
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg br. 4.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj.